YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (kolmas jaosto)
16 päivänä marraskuuta 2000 *

Asiassa C-289/99 P,

Schiocchet SARL, kotipaikka Beuvillers (Ranska), edustajanaan asianajaja P. Barbier, Thionville, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Borislav Erdeljan, 90 route de Thionville,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäinen jaosto) yhdistetyissä asioissa T-169/98 ja T-170/98 Schiocchet vastaan komissio, 21.5.1999 antaman määräyksen (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa) ja toteaa, että valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset ovat perusteltuja,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja M. Wolfcarius, avustajanaan asianajaja J.-L. Fagnart, Bryssel, prosessiosoite

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

kantajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja C. Gulmann (esittelevä tuomari) sekä tuomarit J.-P. Puissochet ja F. Macken,

julkisasiamies: S. Alber,
kirjaaja: R. Grass,

kuultuaan julkisasiamiestä,

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Yhtiö Schiocchet SARL (jäljempänä Schiocchet) on yhteisöjen tuomioistuimeen 3.8.1999 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan nojalla yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-169/98 ja T-170/98, Schiocchet vastaan komissio, 21.5.1999 antamaan määräykseen (ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa; jäljempänä valituksenalainen määräys), jolla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jätti tutkimatta valittajan nostamat kanteet, joissa sitä

vaadittiin kumoamaan komission päätös kantajan 4.12.1996 ja 5.12.1996 tekemien sellaisten kantelujen käsittelyn lopettamisesta, joissa ilmoitettiin vilpillisestä kilpailusta, jonka kohteeksi valittaja väitti joutuneensa.

2 Schiocchetin ja komission välisen riidan taustalla olevien oikeussääntöjen ja tosiseikkojen osalta viitataan valituksenalaisen määräyksen 1—14 kohtaan.

Valituksenalainen määräys

3 Valittaja vaati yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 16.10.1998 jättämillään kahdella kanteella tätä kumoamaan toisaalta päätöksen, joka sisältyi 19.8.1998 päivättyyn komission kirjeeseen, jonka komissio oli lähettänyt valittajalle ja jolla se ilmoitti aikeestaan lopettaa valittajan tekemien kantelujen käsittely, ja toisaalta yhteisistä säännöistä harjoitettaessa kansainvälistä henkilöliikennettä linja-autoilla 16 päivänä maaliskuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 684/92 (EYVL L 74, s. 1; jäljempänä asetus) 4 artiklan 2 kohdan, koska näillä pyrittiin ottamaan käyttöön olemassa oleviin säännöllisiin liikennepalveluihin ja tarkemmin sanoen Schiocchetin tarjoamiin palveluihin kohdistuva vilpillinen kilpailu.

4 Oikeudenkäynnin aikana valittaja tarkensi, ettei se vaatinut asetuksen 4 artiklan 2 kohdan säännösten virallista kumoamista EY:n perustamissopimuksen 173 artiklassa (josta on muutettuna tullut EY 230 artikla) tarkoitetulla tavalla, vaan että se on esittänyt EY:n perustamissopimuksen 184 artiklassa (josta on tullut EY 241 artikla) tarkoitetun asetuksen lainvastaisuutta koskevan väitteen, johon vedoten se vaati näiden säännösten soveltamatta jättämistä.

5 Komissio vaati, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin jättää kanteen tutkimatta.

6 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti aluksi valituksenalaisen määräyksen 31 kohdassa, että täysin vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan se, että yhteisön toimielin on lähettänyt kirjeen vastaanottajalleen vastauksena viimeksimainitun pyyntöön, ei riitä pitämään kirjettä perustamissopimuksen 173 artiklan tarkoittamana päätöksenä, minkä nojalla kumoamista voitaisiin siis vaatia. Perustamissopimuksen 173 artiklassa tarkoitettuja, kumoamiskanteen kohteeksi kelpaavia toimia tai päätöksiä ovat vain sellaiset toimenpiteet, joilla on sitovia oikeusvaikutuksia, jotka voivat vaikuttaa kantajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi.

7 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin, joka päätti asioiden liittyessä toisiinsa yhdistää nämä asiat, totesi valituksenalaisen määräyksen 32 kohdassa, että vaikka 19.8.1998 päivätyn komission kirjeen tarkoituksena oli "ilmoittaa" valittajalle toisaalta siitä, että komission virkamiehet olivat katsoneet, että Ranskan viranomaiset eivät olleet rikkoneet yhteisön oikeutta, ja toisaalta siitä, että kyseessä olevien kanteluiden käsittely "aiottiin siten" lopettaa, komission 7.10.1998 tekemää päätöstä asian käsittelyn lopettamisesta ei annettu valittajalle tiedoksi eikä valittaja saanut siitä tietoa muuta kuin edellä mainitun kirjeen kautta. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tulkitsi nostettuja kanteita siten, että niissä vaadittiin sen 7.10.1998 tehdyn päätöksen kumoamista, jolla kantelun käsittely lopetettiin lopullisesti.

8 Valituksenalaisen määräyksen 34 kohdassa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti, että sillä, että komissio kieltäytyi ryhtymästä valittajan vaatimiin toimenpiteisiin, voi olla oikeusvaikutuksia ainoastaan siinä tapauksessa, että komissiolla oli kyseisellä alalla toimivalta toteuttaa tällaisia velvoittavia toimenpiteitä.

9 Valituksenalaisen määräyksen 35 ja 36 kohdassa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että lukuun ottamatta yhtä ainoaa tilannetta, jolla ei kuitenkaan ole merkitystä esillä olevassa asiassa, asetuksessa ei myönnetty komissiolle oikeutta tehdä päätöksiä, jotka velvoittavat jäsenvaltioita ja yksityisiä ja joiden tarkoituksena on turvata yleisesti asetuksessa käyttöön otetun liikennejärjestelmän toteuttaminen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi näin ollen valituksenalaisen määräyksen 37 kohdassa, että komissiolla ei

ollut asetuksen nojalla toimivaltaa tehdä sellaisia velvoittavia päätöksiä, joita kyseessä olevassa kantelussa vaadittiin, ja että näiden kanteluiden käsittelyn lopettaminen ei näin ollen asetuksen perusteella voinut saada aikaan mitään sitovia oikeusvaikutuksia, jotka olisivat voineet vaikuttaa valittajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi.

10 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 38 kohdassa vielä, että siltä osin kuin valittajat olivat kanteluillaan vaatineet komissiota ryhtymään toimenpiteisiin etenkin Ranskan viranomaisia vastaan, päätöksellä asian käsittelyn lopettamisesta ilmaistiin komission tahto olla aloittamatta EY:n perustamissopimuksen 169 artiklan (josta on tullut EY 226 artikla) nojalla jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaa menettelyä Ranskan tasavaltaa vastaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti kuitenkin, että komissio ei ole velvollinen ryhtymään tässä määräyksessä tarkoitettuun menettelyyn, vaan sillä on tältä osin harkintavaltaa, minkä vuoksi yksityisillä ei ole oikeutta vaatia tätä toimielintä määrittelemään kantaansa tietyn suuntaisesti, ja että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yksityisillä ei ole oikeutta nostaa kannetta sillä perusteella, että komissio on kieltäytynyt aloittamasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaa menettelyä.

11 Valittajan perustamissopimuksen 184 artiklan nojalla esittämän asetuksen 4 artiklan 2 kohdan lainvastaisuutta koskevan väitteen osalta yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti valituksenalaisen määräyksen 41 kohdassa, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tässä artiklassa annettu mahdollisuus vaatia, ettei sellaista luonteeltaan yleistä säädöstä sovelleta, joka on riidanalaisen päätöksen oikeudellinen perusta, ei ole itsenäinen kanneoikeus ja sitä voida käyttää vain oikeudenkäyntiin liittyvänä seikkana. Edellä mainittuun artiklaan ei voida näin ollen vedota silloin kun pääasian osalta ei ole kanneoikeutta. Valituksenalaisen määräyksen 42 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, että koska vaatimukset asian käsittelyn lopettamista koskevan päätöksen kumoamiseksi oli jätetty tutkimatta, valittaja ei voinut vedota perustamissopimuksen 184 artiklaan, minkä perusteella myös asetuksen lainvastaisuutta koskeva väite oli jätettävä tutkimatta.

12 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi lopuksi valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa sen valittajan tekemän väitteen osalta, jonka

mukaan valittaja ei saa asianmukaista oikeussuojaa, jos sen kanteita ei oteta tutkittavaksi, että siltä osin kuin asetuksessa säännellään vapautta suorittaa kansainvälisiä henkilöliikennepalveluja linja-autoilla, kaikki asetuksen soveltamista koskevat erimielisyydet voidaan jättää kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, jonka on sovellettava asetusta sellaisenaan. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi myös samassa kohdassa oikeudenkäyntiasiakirjoista ilmenevän, että valittaja oli todellakin jättänyt saman riidan kansallisten tuomioistuinten käsiteltäväksi voittaen juttunsa siltä osin kuin se koski sen kilpailijoiden harjoittamia joitakin vilpillisenä kilpailuna pidettäviä lainvastaisia menettelytapoja. Mikään ei siten ollut estänyt valittajaa vetoamasta asetuksen lainvastaisuuteen kansallisessa tuomioistuimessa, joka antaa ratkaisunsa EY:n perustamissopimuksen 177 artiklaa (josta on tullut EY 234 artikla) noudattaen.

13 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on näin ollen jättänyt kanteet kokonaisuudessaan tutkimatta.

Valitus

14 Schiocchet vaatii valituksessaan, että yhteisöjen tuomioistuin

— kumoaa valituksenalaisen määräyksen

— toteaa valittajan ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset perusteltuiksi

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

15 Valituksessaan valittaja vetoaa neljään valitusperusteeseen, jotka koskevat ensiksi sitovia oikeusvaikutuksia omaavien toimien käsitteen vääristämistä ja perustelujen puuttumista tältä osin, sekä toiseksi oikeusvarmuuden periaatteen loukkaamista, kolmanneksi kanteen kohteen vääristämistä ja neljänneksi yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivallan puuttumista.

16 Komissio vaatii, että valitus on jätettävä tutkimatta ja joka tapauksessa hylättävä perusteettomana, sekä että valittaja on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

17 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan mukaan, jos valitus on selvästi perusteeton, yhteisöjen tuomioistuin voi milloin tahansa hylätä valituksen perustellulla määräyksellä aloittamatta suullista käsittelyä.

Ensimmäinen valitusperuste

18 Valittaja väittää ensimmäisenä valitusperusteenaan, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen katsoessaan toteamiensa tosiseikkojen osalta puutteellisiin perusteluihin nojautuen, että komission kannanotto, jota sen 19.8.1998 päivätty kirje ja 7.10.1998 tekemä päätös heijastivat, ei koskenut valittajaa suoraan perustamissopimuksen 173 artiklan nel-

jännessä kohdassa tarkoitetulla tavalla. Valittaja väittää, että tämä kannanotto perustuu sellaiseen asetuksen tulkintaan, joka valittajan mukaan ei ole pelkästään virheellinen vaan joka lisäksi vahingoittaa sen taloudellisia etuja. Valittaja katsoo lisäksi, että myös kansalliset tuomioistuimet ovat omaksuneet tämän tulkinnan soveltaessaan asetusta valittajaan.

19 Toisaalta on syytä todeta, että valituksenalaisen määräyksen 35—37 kohdassa yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti todennut, että komissiolla ei ole asetuksen nojalla toimivaltaa tehdä jäsenvaltioita ja yksityisiä velvoittavia päätöksiä, joiden tarkoituksena on turvata yleisesti asetuksella käyttöön otetun liikennejärjestelmän toteuttaminen, ja että komissiolla ei siten myöskään ole toimivaltaa tehdä velvoittavia päätöksiä, joilla hyväksyttäisiin kyseessä olevissa kanteluissa esitetyt vaatimukset.

20 Toisaalta on syytä korostaa, kuten yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa tehnyt, että kaikki asetuksen soveltamista koskevat riidat voidaan saattaa kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, jonka on sovellettava asetusta sellaisenaan. Kansallisten hallinnollisten viranomaisten ja tuomioistuinten tehtävänä on näet soveltaa asetusta ja ratkaista oikeudelliset ongelmat, joita sen soveltaminen voi aiheuttaa, ja kansallisilla tuomioistuimilla on EY 234 artiklan nojalla mahdollisuus esittää yhteisöjen tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksiä asetuksen tulkinnasta ja pätevyydestä.

21 Näin ollen on todettava, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistun on asianmukaisin ja riittävin perustein katsonut, että komission päätöksellä

valittajan kanteluiden käsittelyn lopettamisesta ei ollut sellaisia sitovia oikeusvaikutuksia, jotka olisivat voineet vaikuttaa valittajan etuihin muuttaen tämän oikeusasemaa selvästi.

22 Ensimmäinen valitusperuste on näin ollen syytä hylätä selvästi perusteettomana.

Toinen valitusperuste

23 Toisessa valitusperusteessaan valittaja väittää, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen arvioidessaan virheellisesti valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa, että valittajan olisi pitänyt vedota asetuksen lainvastaisuuteen kansallisessa tuomioistuimessa. Valittaja katsoo, ettei ole varmaa, ratkaistaisiinko kansallisessa tuomioistuimessa nostettu kanne täysin puolueettomasti ottaen huomioon kilpailua rajoittavat menettelytavat, jotka ovat muodostuneet kansallisella tasolla ja säilyvät siellä, koska niihin ei ole kohdistettu minkäänlaisia seuraamuksia ja koska Ranskan viranomaiset antavat tukea yhtiöille, joita Schiocchet on syyttänyt vilpillisenä kilpailuna pidettävistä lainvastaisista menettelytavoista.

24 Tältä osin on syytä huomauttaa, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, että siltä osin kuin asetuksessa säännellään vapautta suorittaa kansainvälisiä henkilöliikennepalveluja linja-autoilla, kaikki asetuksen soveltamista koskevat erimielisyydet voidaan saattaa kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, jonka on sovellettava asetusta sellaisenaan. Kuten myös tämän määräyksen 20 kohdassa on todettu, kansallisten hallintoviranomaisten ja tuomioistuinten tehtävänä on soveltaa asetusta ja ratkaista oikeudelliset ongelmat, joita sen soveltaminen voi aiheuttaa.

25 Tässä yhteydessä on syytä vielä todeta, että valituksenalaisen määräyksen 41 kohdassa on perustellusti muistutettu, että perustamissopimuksen 184 artiklasta itsestään ilmenee, että tässä määräyksessä annettu mahdollisuus vaatia, ettei asetusta sovelleta, voi olla vain kannetta tukeva peruste, eikä se voi olla kyseisen kanteen kohteena, ja että näin ollen kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksiä sinällään on tarkasteltava kanteessa esitettyjen vaatimusten perusteella ottamatta huomioon mahdollisia lainvastaisuusväitteitä, joita vaatimusten tueksi voidaan esittää.

26 Toinen valitusperuste on näin ollen syytä hylätä selvästi perusteettomana.

Kolmas valitusperuste

27 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja arvostelee yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että tämä on vääristänyt käsiteltäväkseen saatetun kanteen kohdetta. Valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut riidan koskeneen ainoastaan asetuksen tulkintaa, vaikka se koski myös kilpailusääntöjen soveltamisesta rautatie-, maantie- ja sisävesiliikenteeseen 19 päivänä heinäkuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1017/68 (EYVL L 175, s. 1) tulkintaa. Valittaja katsoo myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut virheellisesti valittajan vaatineen sitä toteamaan, että Ranskan tasavalta ei ole perustamissopimuksen 169 artiklassa tarkoitetulla tavalla noudattanut jäsenyysvelvoitteitaan, vaikka valittajan vaatimukset ovatkin todellisuudessa kohdistuneet sellaisten yritysten yhteisön kilpailuoikeuden vastaiseen käyttäytymiseen, joita Ranskan viranomaiset tältä osin tukivat.

28 Tämän osalta on syytä todeta, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle jätettyjen kannekirjelmien tarkastelun, josta on esitetty yhteenveto valituksenalaisen määräyksen 15 kohdassa, perusteella ilmenee, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole muuttanut valittajan vaatimusten sisältöä. Valittaja ei näet ole edellä mainituissa kannekirjelmissään esittänyt asetusta N:o 1017/68 koskevia vaatimuksia tai esittänyt tähän asetukseen perustuvia väitteitä.

29 Tämän lisäksi ei ole syytä moittia yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on katsonut asianmukaiseksi todeta, että koska valittaja oli kanteluissaan vaatinut komissiota ryhtymään toimenpiteisiin etenkin Ranskan viranomaisia vastaan, kantelun käsittelyn lopettamisesta tehdyn päätöksen voidaan myös katsoa ilmentävän komission tahtoa olla aloittamatta perustamissopimuksen 169 artiklan nojalla jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevaa menettelyä. Vaikka oletettaisiinkin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on erehtynyt vaatimusten sisällön suhteen, tällainen virhe ei voi kuitenkaan missään tapauksessa olla sellainen, että siitä aiheutuisi vahinkoa valittajan eduille.

30 Kolmas valitusperuste on siten hylättävä selvästi perusteettomana.

Neljäs valitusperuste

31 Neljännessä valitusperusteessaan valittaja väittää yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen, kun se ei ole luopunut asian käsittelystä yhteisöjen tuomioistuimen hyväksi. Valittaja väittää toisaalta, että EY:n tuomioistuimen perussäännön 47 artiklan toisen kohdan mukaan silloin kun yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, ettei se ole toimivaltainen ratkaisemaan yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan kuuluvaa asiaa, sen on siirrettävä asia yhteisöjen tuomioistuimelle, ja toisaalta, että perustamissopimuksen 173 artiklan toisen kohdan mukaan normatiivisen toimen pätevyyttä koskeva kanne kuuluu nimenomaisesti yhteisöjen tuomioistuimen toimivaltaan. Valittaja katsoo myös, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt luopua asian käsittelystä ottaen huomioon, että asiassa oli kyse neuvoston EY:n perustamissopimuksen 189 artiklan (josta on tullut EY 249 artikla) nojalla annetusta asetuksesta ja harkintavallan väärinkäytöstä.

32 Tältä osin on huomautettava, että Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta 24 päivänä lokakuuta 1988 tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY, ETY, Euratom (EYVL L 319, s. 1) 3 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuo-

mioistuin käyttää ensimmäisenä oikeusasteena yhteisöjen perustamissopimuksissa ja niiden täytäntöönpanoa koskevissa säädöksissä yhteisön tuomioistuimelle uskottua toimivaltaa kanteissa, jotka luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt ovat nostaneet perustamissopimuksen 173 artiklan toisen kohdan nojalla.

33 Tässä määräyksessä tai missään muussakaan määräyksessä ei yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle anneta mahdollisuutta luopua tällaisten asioiden käsittelystä ainoastaan sillä perusteella, että asiassa esitetään väite neuvoston asetuksen pätemättömyydestä.

34 Siten on syytä todeta, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin oli toimivaltainen ratkaisemaan sen käsiteltäväksi saatetut asiat ja että neljäs valitusperuste on näin ollen hylättävä selvästi perusteettomana.

35 Kaikkien edellä mainittujen seikkojen perusteella ilmenee, että kaikki valittajan valituksensa tueksi esittämät valitusperusteet ovat selvästi perusteettomia. Valitus on siten yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 119 artiklan nojalla hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

36 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska Schiocchet on hävinnyt asian ja koska komissio on vaatinut Schiocchetin velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut, Schiocchet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Valitus hylätään.

2) Schiocchet SARL velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 16 päivänä marraskuuta 2000.

R. Grass

kirjaaja

C. Gulmann

kolmannen jaoston puheenjohtaja